

Г О В О Р

ПРЕДСЕДНИКА СКУПШТИНЕ ОПШТИНЕ ДРАЖИМИРА МАРУШИЋА
ПОВОДОМ ОТКРИВАЊА СПОМЕНИКА КНЕГИЊИ ЉУБИЦИ
30. АВГУСТА 1997. Г. У СРЕЗОЈЕВЦИМА

Поштовани срезојевчани, драги гости,

Ово је споменик кнегињи коју је Србија по добру запамтила. Жени рођеној међу овим пропланцима, у чувеном роду Вукомановића, којој је судбина одредила да, у историјски пресудним временима за стварање државе Србије, буде супруга владара. И она је то била на начин којим се и данас поносимо.

Љубица Обреновић, никада није скривала три своје највеће љубави.

Због Милоша је била у стању да потегне пиштољ.

Због деце је умела да отрпи, да их отима болести, годинама да буде подаље и од Милоша.

А због Србије и слободе свог народа умела је, богами, и Милошу да затвори врата и да га врати на бојиште, али и да га умилостиви стављајући народ, чак и непријатеље свог мужа, изнад жеље за влашћу.

Ето, таквој српкињи, којој сељачко порекло није било препрека већ извор племенитости, разборитости и храбрости и коју је ондашња Србија са уважавањем Великом госпођом звала - ми данас

подижемо споменик. Не само да се одужимо, већ да се дичимо и спомињемо.

Кад размишљам о овој знаменитој жени, која је у Обреновића Брусници знала за ноћ да умести по 12 проја, а у Крагујевцу и Београду, у Земуну и Влашкој, да импресионира својом појаом и личношћу - не могу се отети утиску да су се и Милош и она, упркос брачним неспоразумима, у једном стремљењу подударали: бити кућеван и државотворан.

Има ли кућевније и државотворније реченице од оне у којој су обоје били сагласни: "Пустимо, нека један дим прође и кроз наш оџак." Тако је почела да се гради српска држава.

Ако сам као сведок и заговорник политике руководства Србије, уназад неколико тешких година, нечим посебно задовољан, онда је то сигурно што смо сачували државу Србију управо на тај начин. Први пут у њеној историји су две генерације заредом поштеђене ратовања. Није се то могло постићи без велике цене, без мудрости и стрпљивости, без одрицања. Али зато је Србија данас велико градилиште, на коме за одговорне градитеље постоји један најважнији циљ и задатак - да она опстане као

држава, да развија демократију, материјално и духовно благостање својих грађана. Зато верујем да сам, служећи тој политици, служио народу и хоћу да само служећи народу, служим тој политици.

Том циљу морале би бити подређене све наше поделе. Брига за народ мора бити изнад жеље за влашћу. Много је оних који би данас у Србији желели власт, а када је жеља за влашћу претерана, брига за народ је мала. Срећом, народ увек на крају најбоље процени, а ми уговор склапамо са народом, не са политичким противницима.

Пред овим спомеником ја бих само да подсетим на речи које је кнегиња Љубица, на самртној постељи, пре 154 године, изговорила свом сину кнезу Михаилу: "Мајка те оставља у аманет народу твом, који је доказао да те љуби. Љуби сине и ти свој народ више него самог себе".

Овде, где се Љубица, виђена уметничком замисли вајара Небојше Савовића-Неса као стуб куће ослонила о врата конака, желим да се захвалим срезојевчанима, милановчанима и гостима, који данас, својим присуством исказују љубав и

поштовање према сопственој држави и људима који су учествовали у њеном стварању, да се захвалим Јарославу Ђорђевићу, који је поклонио ово парче земље окружено прошћем за споменик првој српској кнегињи 19.века. Да се захвалим свима који су подржали Скупштину општине Горњи Милановац у овом подухвату - свима који су се овом споменику искрено обрадовали.

Међу њима посебно Проф. Др Ратку Марковићу, потпредседнику Владе Србије, поморавцу коме је таковско-руднички крај толико драг да га често зове својим другим завичајем.

Професоре Марковићу, дајем вам реч и част да откријете споменик кнегињи Љубици.